

PATUFET

—¡Estich desesperat! Cada nit somnio que'm clavo una espina a la planta del peu.
—Donchs, no siguis tonto: dorm ab les sabates posades.

Un nou sistema pedagògich

ARA fa uns quatre anys que una metgesa y professora normal italiana, Maria Montessori, va obrir a Roma una institució anomenada «Casa dels noys», comensant a aplicar en els seus alumnes els seus mètodes d'educació, que no sols han transformat ja actualment les escoles italianes, sinó que han sigut adoptats per les de molts altres països.

En juny de l'any passat, el govern suís va dictar una llei establint el mètode Montessori en totes les seves escoles públiques. Dues escoles de la mateixa mena varen obrir-se a París en setembre propassat, una d'elles dirigida per la filla de l'embaixador francès a Italia, y aviat se'n crearan d'altres a Anglaterra, a Mèjich, a l'Índia, a la Xina, a Corea y a Honolulu. Als Estats Units ja'n funcionen algunes a Nova York y a Boston, y la senyora Montessori ha rebut nombroses sollicituts de mestres d'ambdós sexes que desitgen estudiar ab ella'l seu sistema.

Aquet no's redueix a un senzill mètode d'educar als noys; es, en realitat, una branca de la moderna ciència aplicada, que té per obgete'l desenrotllament d'una nova rassa d'homes. «El món exterior — diu la mateixa senyora Montessori, — transformat pels grans avenços de la ciència experimental durant el darrer sigle, deu tenir per amo un home transformat. Si'l progrés de l'individu no es paral·lel al progrés de la ciència, la civilització fracasarà.»

En poques paraules, pot dir-se que'l sistema Montessori se basa en el principi de deixar al noy en una llibertat absoluta; se l'educa jugant y se l'acostuma a aprendre les coses, no perque un professor li

ELOGIS

- El diari parla molt bé del seu quadro.
- ¿Y què diu?
- Diu que té un march molt bonich.

mana o per temor d'un càstich, sinó perquè comprèn que aquestes coses són necessàries o convenientes.

En opinió de la doctora, una de les primeres causes de l'incultura que regna en la classe baixa de tots els pobles és l'obligació que s'imposa als noys a les escoles de que estiguin quietes y callats. Un noy y una noya criats, com se sol dir, al mitg del carrer, han d'aborrir necessàriament una escola ahont el crit més insignificant y el moviment més lleuger són severament castigats, y aquest aborriment se tradueix en odi a l'ensenyansa y als llibres.

En les escoles Montessori els petits alumnes van y venen, estan asseguts o drets, y, per regla general, se passen el temps asseguts a terra sobre unes estoretetes. Llurs ocupacions consisteixen... en jugar. S'entretenen ab unes joguines inventades per la meteixa autora del sistema; jochs de cilindres, de rodets, de daus y de llistons de fusta pintada, ab els quals aprenen a comptar, a cuidar, a distingir els co-

lors. Tant la lectura com l'escriptura l'aprenen ab grans lletres de cartolina que ells meteixos retallen, formant ab elles mots y frases.

Els noys d'aquestes escoles mengen allí y ells meteixos paren la taula, serveixen els plats y després els renten: ja es sabut lo que li agrada a la canalleta jugar a cou-dinar. El jòch, convertit en aquet cas en realitat, els acostuma a ser útils uns ab altrés, a tocar obgetes delicats sense trencarlos y a saber conduirse correctament en societat.

Aquet darrer extrem es molt atès. Al noy se'l deixa en absoluta independència mentres no ofengui ni molesti. El mestre ha de cuidar de no detenir cap acció espontania dels alumnes, de no imposarlos obligacions arbitraries; però si les accions són perilloses, deuen evitarse.

La millor recomanació del sistema educatiu Montessori, es el fet de que les senyores de l'aristocràcia italiana han creat una escola d'aquet sistema pera educarhi a llurs fills.

ABECÈ

Defecte... sobre defecte

Van demanarli la filla a don Jaume Ripollés, y l'home, per informarse respecte del pretendent, va anà a pendren referencies a un company seu de cafè que, segons van indicarli, el coneixia de temps.

—Veurà — va dirli: — es un jove molt amable y molt complert, se guanya molt bé la vida, es aixerit com cap més, de familia molt honrada, d'un regular passament...

No més li trobo un defecte.

—Digui'l defecte quin es— contestà alarmat don Jaume.

—Donchs, que no sab jugar gens.

—Però si això no es defecte, sinó condició excelent.

—No ho crech pas jo així, don [Jaume,

perque ha de tenir entès que si bé'l jove de marres no sab jugar, com dich, gens, per xò de jugar no deixa, y, es natural, sempre pert. Vegi si això, com li deya, no es un defecte ben greu.—

NVIC

El Suplement d'En Patufet corresponent al present número publica'l desè folletó de la graciosíssima y interessant novela "Aventures den Bolavà en el país dels xinos", ab totes les peripecies que va passar l'intrèpit Bolavà.

L'alzina y l'eura

— ¿Què fas?—deya un dia l'alzina immensa a l'eura. — Sembla que probis, agafante en mon tronch, d'arribar fins a mon cap. Renuncia a n'aquet projecte, pobra planta. ¿Es que tu no sabs que jo sóch la reina d'aquet bosch? Toco'l cel quasi ab mes branques; sota ma ombra eterna passa una font d'aigua regalada; mes branques sostenen multitud de nius... y tu, pobra herba, es ab prou feines que t veig rastrea a mos peus...

Resignat, pobra eura, a arrossegar-te en la terra, en mitg de l'humitat en que has nascut. —

L'eura no respongué: s'agafà més fort al tronch de l'alzina, y quan vingué la rosada, ja'l tronch de l'alzina estava cobert d'eura, y un brot, sobressortint per dalt de tot, dominava l'alzina confosa.

Aleshores, ab una veu dolça,
— Alzina — diu l'eura, — aprèn de mi, no veyentme may burlarme de ningú. —

Traduit del francés per
N. SNESSA

L'interminable viatge den Pau Pol

EN Pau Pol era un home que no's distingia pas per ésser molt aixirrit. La gent del poble's burlava molt d'ell per aquet motiu, y ell contestava a totes les burles ab aquesta frase:

— Es clar que no sóch aixirrit; ¡com que may m'he mogut del poble! —

En realitat, ell se creya que, si podés anar a Barcelona y veure les maravelles que deyen que hi ha, tornaria al poble més aixirrit y espavilat que tothom.

Y tant ho va dir y repetir, que a l'últim la gent del poble va acordar obrir una subscripció pera pagarli'l viatge a Barcelona.

En Pau Pol no hi veyia d'alegria y escoltava ab gran atenció totes les recomanacions que li feyen pera quan fos a Barcelona.

— De primer has de vigilar que no t'enganyin. Quan te preguntin coses t'has de mirar molt en respondre, no fos cas que't prenguessin els diners. Després, pera veure bé la ciutat, has de comensar per seguir els edificis públics.

— ¿Què són els edificis públics?

— La Catedral, la Casa de la Ciutat, etc.

— Molt bé.

— Després has d'anar ab molt compte quan vagis a atravessar un

carrer. Abans de ferho, pera que no prenguis mal, has d'esperar que hagin passat els tramvies, automòvils o carros.

— Molt bé.

— Si has d'agafar un tramvia, t'has d'aturar allí ahont hi ha un pal y fer senyal ab la mà pera que's deturi.

— Molt bé. —

Ab totes aquestes instruccions, en Pau Pol se'n anà a Barcelona. Ja al anar a pendre'l tren, recordantse que li havien recomanat que anés ab compte a contestar, va trigar tant a dir per ahónt volia'l bitllet, que'l tren li va escapar.

Al arribar a Barcelona, va disposarse a fer lo que li havien dit, o sia, seguir els edificis públics. Se'n anà davant de la Catedral y allí esperà.

Va passar un dia, dos dies, tres dies, y ell sempre esperant al peu de la Catedral.

Fins que a l'últim un guarda urbà, estranyant veure sempre aquell home allí, va interrogarlo:

- ¿Què hi feu aquí?
- Espero que marxi.
- ¿Quí es el que ha de marxar?
- La Catedral.

— ¡Vaya una tonteria! La Catedral no's mou de lloch.

— Bé m'han dit que la *seguís*. Y jo, encara que no sóch molt espavilat, ja sé que pera *seguir* alguna cosa, ha de caminar. —
L'urbà li explicà la seva equivocació, dientli que *seguir* també vol dir visitar.

Quan en Pau Pol va haver vist la Catedral, se'n va anar a passeig. Al ser al carrer de la Pietat, que es un carrer que hi ha darrera la Catedral, y pel qual no hi passa gaire gent y quasi bé ni un carruatge, en Pau Pol, abans d'atravessar, se recordà de la recomanació que li havien fet, y s'esperà.

Allí hi passà vuit dies seguits, y sòrt que portava'l cistell ple de pa y nous y avellanes pera poder alimentarse.

Al cap dels vuit dies, una vehina, que ja l'havia vist allí desde'l primer dia, li digué:

- ¿Què espereu aquí, bon home?
- Espero que passin els cotxes, els carros y els automòvils.
- ¡Si no n'hi passen may!

— M'enganyeu, perquè al poble m'han dit que abans de travessar un carrer, de primer havia de deixar passar tots els vehícols.

— Donchs ja'n teniu per dies — va dirli la vehina, mofantse d'ell.

En Pau Pol, enfadat perquè fins la vehina se'l mofava, va resoldre entornarsen al poble.

Com que no sabia ahont era l'estació, va comensar a caminar, fins que va trobar la via del tren. Allí va vèurehi uns pals que aguantaven els fils del telègraf, y recordantse de lo que li havien dit pera'ls tramvies, però confonentho ab el tren, s'esperà allí pacientment.

Quan va veure venir un tren va comensar a fer senyes ab la mà, tal com li havien dit, pera que parés, però'l tren seguí'l seu camí, sense fer cas d'ell.

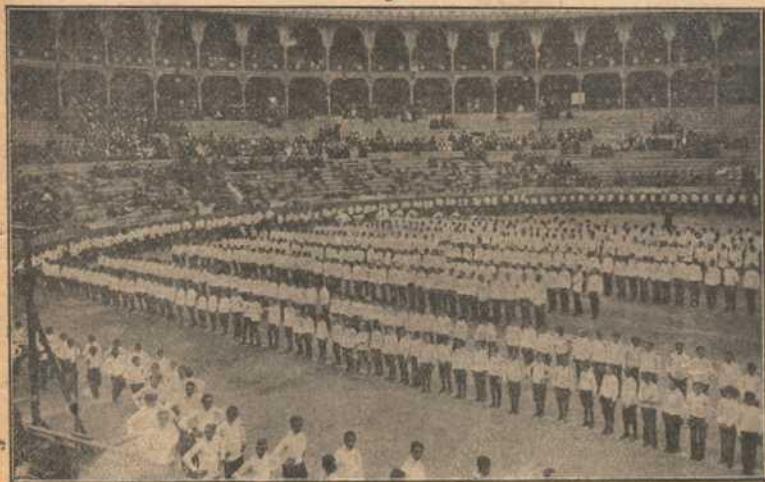
Esperà un altre tren, y un altre, y un altre, passant tots corrents.

Allí hi va passar més de deu dies, fins que per fi, tip d'esperar, va decidirse a entornarsen al poble a peu.

Quan va arribar, tothom li preguntava lo que li havia passat, per què havia trigat tants dies, y en Pau Pol, somrient, responia que s'havia divertit molt.

Y això era una proba de que s'havia espavilat, ja que tingué prou malícia pera amagar les tonteries que havia fet, lo qual hauria sigut causa de que's mofessin d'ell.

J. M. F.

Festa esportiva celebrada a les Arenes de Barcelona

Amor a la veritat

Quan Jordi Washington era nen, algú li va donar una destral.

Ple d'alegria, donava cops de destral a tot lo que se li presentava al seu camí.

En el jardí hi havia un taronger, el qual era preferit del seu pare.

El petit Jordi li va donar cops ab la seva destral fins a tal punt, que l'arbre va morir.

Quan el seu pare va veure l'arbre s'enfadà molt y va demanar qui era l'autor d'aquet malfet, declarant que no l'hauria vengut per una gran suma; mes ningú li va poder donar senyes.

Un instant després va veure al

seu fill ab una destral a la mà y sospità que era ell el culpable.

— Jordi — li va dir el seu pare, — ¿sabs qui ha destrossat el taronger del jardí? Vuy castigarlo, y castigarlo de tal manera, que no oblidarà may més aquet dia. —

Ell se quedà pensatiu; un instant després va respondre:

— Jo no puch dir una mentida, pare meu: sóch jo qui l'he destrossat ab la meva destral; castiguim.

— Vina als meus brassos, fill meu — va dir el pare; — tens molta culpa per haver matat l'arbre que jo havia plantat, y, no obstant, Jordi, dientme la veritat me l'has pagat mil vegades.

D'HIGIENE ESCOLAR

Un dels exercicis que ls alumnes de diferents escoles executaren en mitg de la plassa.
(Fols, Bagañà y Cornet)

El valor y la sinceritat del meu fill tenen més valor que mil arbres que tinguessin flors de plata y fruits d'or. Vesten, y que l'aventura del taronger te recordi tota la teva vida de dir, costi lo que costi, la veritat. —

Traduit del francès per
JOSEPH MARLÈS

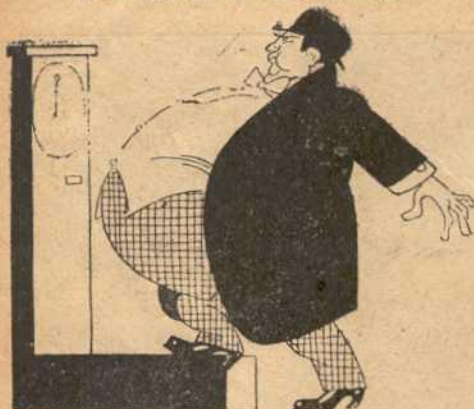
Epigrama català

Higiene forsoosa

Me contestà don Maties
al dirli que anava brut:
—No sé això com ha sigut,
perque'm *mudo* tots els dies. —
Y el tal tenia rahó:
com que may el pis pagava,
a la forsa *se mudava*...
però era d'habitació.

SALVADOR ESTELLÈS

L'HISTORIETA A L'EXTRANGER

1. — ¡Manoy! ¿Còm me peso jo ara, si aquesta panxa no'm deixa enfilar?

El príncep "Negre"

Certa volta hi havia en un castell del temps feudal un príncep, anomenat *Negre*, per lo molt que devia serho la seva ànima, a jutjar per ses malifetes, ja que robava a tots els caminants desgraciats que passaven per un camí proper al seu castell.

Els seus vassalls tots el temien, car a la més petita falta'ls manava matar ab crudels penes.

Un dia va saber que per un camí tenien de passar dos joves comtes, y com que això seria cap al tart, li vindria molt bé pera robarlos, ja que sent comtes anirien sortosament ben provehuts de diners.

Apostats la seva gent y ell darrera'l camí, esperaven, mes les

hores passaven y els comtes no apareixien.

Pensant que tot era una traydoria de sos espies, manà comparèixer a sa presència als dos que havien portat la noticia y manà que'ls dessin cinquanta cops de vara.

Apenes complerta la sentència, els dos espies, que havien jurat venjar-se, vegeren venir el cotxe, y ja anaven a dir que'l príncep els volia robar, quan sortiren els partidaris d'aquet, que'ls hi preguntaren què deyen.

Els espies, veyentse perduts, digueren que'ls anaven a robar, y els dos comtes foren conduïts, després d'haver sigut robats, a presència del príncep, que'ls hi digué:

— Si no escriviu a casa vostra, demanant 50.000 lliures pel vostre rescat, morireu. —

Els joves contestaren:

— Nostre pare té diners suficients pera llibertarnos, mes sols ho volem ser ab les armes. —

Una riallada nerviosa fou la contesta del príncep, que manà'ls tanquessin en una torra molt alta y els privessin de menjar.

El pare dels comtes, així que va saberho, va ordenar ses tropes y's dirigí al lloch ahont estava'l castell.

Els sitiats tenien altes muralles y això feya que portessin molta ventatja.

Mentres tant, els dos presos, abocats a la finestra, esperaven veure les tropes del comte, son pare, y era tanta llur aflicció, que un d'ells caigué malalt, y sortí que l'altre li prodigà molts cuidados, que sinó s'haguera mort.

Cada matí entrava un criat que'ls hi deya:

— ¿Voleu pagar? —

Mes ells responien:

— Primer la mort. —

El comte sitiador estava desesperat, y s'inclinava a pagar, quan els dos espies que havien sigut garrotejats, li entregaren la clau d'una porta falsa que dava accés al pati del castell.

El comte dividí ses forces y entrà ab una part dintre'l castell, agafant entre dos focs als sitiats, que empengueren la fugida.

El príncep manà preparar uns quants cavalls pera fugir, mes abans volgué venjar-se, y anà a la presó, disposat a matar als dos presos.

Ja ho anava a fer quan veu al-sarse, com si sortís de sota terra, la silueta d'un home, que reconegué era'l comte, sobre'l que va llensarse espasa en mà.

Els acers se creuaren, y ja'l príncep anava a atravessar al comte, quan el fill, interposant-se, va rebre la ferida destinada a son pare, que sortosament no era mortal, a l'ensamps que arribaven els soldats del comte, els quals agafaren al príncep.

Tornà alegrement el comte a casa seva, tenint a son fill convalescent, mentres el príncep, dret

2. Afortunadament portava un mirall a la butxaca, y així miro'l pes sense tenir d'inquietar la panxa.

(Del Péte-Méle)

sobre una roca, contemplava ab rabia les flames que sortien de son castell.

QUATRE ALUMNES de tercer any de Batxillerat de les Escoles Pies d'Igualada.

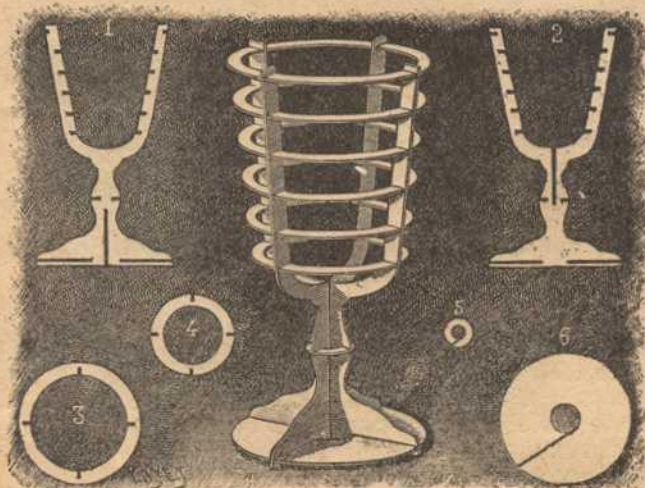

Passant el temps

Una colla de cassadors varen destinar un dia de cassa; y un que ja estava cansat de no matar res, va fer gravar al canó de sa escopeta: «El quint no matar.»

CULLEROT DE REUS

CONSTRUCCIÓ D'UNA COPA PER MEDI DE TARGETES DE VISITA

Ab targetes de visita podèu fer una serie d'objectes que despertaran la vostra destresa.

Pera construir una copa teniu de partir de les dimensions principals següents: Al·tura de la copa: 10 centimetres (llargada d'una targeta). Anell superior (3): diàmetre exterior, 6 centimetres; interior, 5. Anell pera'l fons de la copa (4): diàmetre, 35 y 25 mil·límetres. Anell de la basa (6): diàmetre, 5 y 13 mil·límetres. Petit anell del mitg del peu (5): diàmetre, 13 y 5 mil·límetres. La distancia vertical entre cada un dels anells es d'un centímetre. Això servirà pera determinar els anells entremitjos y els montants 1 y 2 de la figura.

Els demés detalls de la construcció queden ben determinats en el gravat que acompanyem.

Un nen ambiciós

Al meu amigueta en Lluís Busquets y Mullera

PEL jardí d'una casa bona s'hi passeja una senyora que dóna la mà a un nen, filllet seu, que tot ho vol saber y tot ho pregunta.

— Mamà, jo voldria ésser rosa — diu el nen al passar per davant d'un roser florit.

— ¿Per què, nen?

— Perque així faria olor y tothom me flairaria. —

Una estona de silenci, en que continuaren passejantse.

En aquell moment passava per davant seu una papellona de colors brillants que volava d'una flor a l'altra.

— Mamà, jo voldria ésser papellona.

— ¿Per què, fill meu?

— Perque tothom miraria'ls meus colors bonichs y jo xuclaria les flors y volaria. —

Aleshores s'aixecà una ventada que empenyia un núvol blanch.

Al vèurel, el nen exclamà entusiasmat:

— ¿Ahont va aquet núvol?

— Vola cap al cel.

— Donchs jo voldria ésser núvol.

— ¿Per què, fillet?

— Perque així jo també volaria fins al cel. —

El núvol blanch s'anà fent gros, molt gros, y al cap de pocs moments ja plovia.

La senyora y el nen se'n tornaren a dintre pera aixoplugarse.

El ruixat va ser molt fort, mes, com quasi tots els d'estiu, va ser curt, y al cap de mitja hora ja no plovia y havia sortit l'arch de Sant Martí, y el cel s'anava serenant, fins que ni la més petita broma'l tapà.

La senyora y el nen, entretant, ja havien tornat al jardí y's passejaven com abans, admirant les belleses de les flors, gaudint de llurs perfums, preguntant l'un y responent l'altre...

Al passar per davant d'aquell roser, de quals roses el nen s'havia enamorat, al vèureles quasi del tot desfullades, y aquella papellona, abans tan bonica, també descolorida y mitg morta, la senyora prengué la paraula.

— ¿Veus, fill meu? — digué. — Volies ser rosa, papellona y núvol, y la rosa es desfullada, la papellona quasi morta y el núvol s'es desfet en pluja, ja no existeix.

No siguis envejós, conténtat ab lo teu y no vulguis ser may més de lo que ets. ¡Ditxós de tu si pots arribar a ser home! —

Així parlà aquella bona senyora, la mare d'aquell nen ambiciós, y tenia molta rahó. ¡Ditxós del que pot arribar a ser home útil a la Religió y a la Patria!

Enviat per

ENRICH GÁBANA Y VENTURA

Totes les solucions. — Joseph Barta, Lluís Carulla, Joaquim Girolt y Salvador Molins, germans Remus.

Cinc solucions. — Germans Paluzie, Antonieta Colomer, Amadeu Bofill, Gerard Bosch, germanes Lascedra, Joseph Bové, Joanet Sarroca, Joanet Renom, germanes Vives, Salvador Oliveras, Miquel Caballero, Gustau Ferrer, Julia Perramón.

Quatre solucions. — Francisco Sarsanedas, Enrich Bach, Francesch Font, germanes Puig, Teresa Pizá, Pere Ventura, Teresina Torn, A. Tintoré, Miquel Trayter, Carme Civil, germans Muntané, Andreu Tataret, Agustí Tataret, Benvinguda y Angel de la Herrán, Pere Rovira, Pepet Tanay, Mercè Masvidal, Carles y Sebastià González, Joaquim Agelès, Joan Ribas y altres, Manel Bofill, Assumpció Cusiné, Matilde Barrachina, Joan Casanovas, germans Baijet, Antò Bassols, Joseph Llasat, T. Casanovas, germans Planella, Silvestre Isern, Salvador Mestres, Amadeu Prunera, Joseph M.ª Oliveras, Narcís Colomer, Un de Lloret de Mar, Maria Palau, Lluís González, Esteve Sarroca, Joseph Oliveras, Ampar Esquirós, C. Pascual, germans Boqueras, Mariano Pi, germans Peres, Joan Espinal, germans Pont, Manel Carbonell, germans Magrans, Joan Guarro, Joan Dotras, Enrich Rodón, Agustí Mitjans, Pere Biosca, Agna y Joan Rodríguez, Joan Torras, Ferràn Roca, Pere Patau, Francesch Masó, E. Camillo, Antoni Blanch, Francisco Fontrodona, Marsal Igualadí, Manel Crusate, Joan Torras, Maria Teixidó, germans Vilagut, Miquel Mayol, germans Farràs, Joseph Ferrer, Joseph Mestre, Jaume Piera, Joseph Roqueda, germans Badia, Agustí Cabo, germans Burch, Joseph Mandado, Joseph Aubert, germans Marxuach, Rafela Luna, Joseph Urquizo, Lluís Blanch, Pere Pidemón, Joanet Rovira, Llacay y Casas, Peret Bonastre, Ferràn Rubio, Estanislau Giralt, Francisco Rubio, Joseph Zazurca, Josué Martí, Enrich Juvé, Joan Roger, B. Montserrat, Eusebi Solanich, Andreu Solé, Pepeta Bombó, Teresa Barbany, Agustí August Puig, Pepa Parera, Joseph Barbany, Marià Trigo, Joseph Coll, Joan Barrabés, Joseph Sala, germans Pujol, Enrich Verdú, germans Guarro, Lluís Pardo, Joseph Llena, Heliódor Osero.

Tres solucions. — R. Surifach y Oller, S. Claràs, Marià Cort, Serafi Solé, Antò Balaguer, Roseta Raurich, Joseph Gascón, Roser y Marcellí Llagostera, Jaume Pi, Sofia Folch, Joseph y Joana Menal, Agustí Tataret, germans Sanjoan, Ricart Paredell, Consol Delfó, Jaume Roquellas, Florencia Muniesa, Eugeni Vives, Joseph Maria Carbonell, Teresa Soldevila, Joaquim Llovet, germans Duràn, Pere Rimblas, Ampar Pinos, Joseph Aranià, Joseph Font, Emili Jordà, Victòria Puig, Angel Gregori, Joseph Morea, Joan Duràn, Jaume Mayolas, Carme Vallverdú, Dolors Minguella, Joan Agelet, Antò Grimalt, Joseph Jover, R. Claramunt, Maria Argemí, Antoni Rifé, Joseph Oliva, Joseph Marlés, Amadeu Pie, Assumpta Casellas, Roseta T. Vallès, C. y J. Barceló, Fèlix Argemí, Angel Casas, germans Mandado, Montserrat Ribera, germans Espriu, Joan Ribera, Joseph M.ª de Gispert, Victòria Ferré, germans Montserrat, Mercè Piñol, Jaume Gras, Alfret Ferrer, Alfons Arbuló, Joan Agelet, Joan Cortadellas, Antoni Cantie, germans Dalmau, Jaume Gatuellas, Romà Andrés, Joseph Rodès, Rafel Oliver, germans Forés, Nuria Paluzia Colomé, Joseph y Teresa Piferre, Faust Costa, germans Puigdomènech, Enrich Domingo, M. Casant, Ramón

Domingo, Marina Osorda, Rafel Sadurni, Eugeni Suñé, Joseph Sistané, Emeteri Ribas, Manel Costa, Miquel Vives, Enrich Coll, Andreu Ferrer, germans Maureso, Peret Andrés, Ramón Coral.

Dues solucions. — Victor Ferrer, Enriqueta Coral, Blay Puig, Joan Pinós, Paulina Llopart, Angel Pinós, germans Colomer, germans Gené, Pilar Riba, Francesch Ayats, Ricart Bofill, A. Saiz, M. Boada, Orestes Llorens, Miquel Garriga, Ramón Biosca, Joseph Isern, Joan Casasayas, Marià Ambrós, Zenón Ferrán, Joseph M.ª Casanovas, Venanci Lapeyra, Joanet Pinos, Montserrat Balletbó, Maria Ferrés, Elias Solà, Albert Guasch, Manel Escrich, Benet Carreté, Francisco Fur, Antoni Closas, Joseph Casamaña, germanes Felip, Pere Brugat, Rafel Rosell, Ferrán Seyas, Pere Ferrando, Antoni Casanova, Jaume Aumasqué, Joseph Perolló, Joseph Benitó, Joaquim Puig, Antoni Jurnet, Jesús Masip, Joan Martín, J. Munné, Agustí Tataret, Joaquim Vila, Joseph Solà, Joan Santapaula, Miquel Bosch, Pere Martín, Alfret Blanca, Gastau Crusellà, Ramón Torné, Pepeta Coll, Joseph Blasco, Manel Valdivieso.

Una solució. — Teclera Bonet, Mercè Garcia, Pere Castells, Joseph Soler, Ernest Villa, Joan Flaquer, Montserrat Castany, Rafel Rosell, Eduart Figuerola, Enrich Sánchez, Emili Sánchez, Joanet Farell, Tomàs Teixidó, Salvador Ribas, Joseph Barranea, Rafel Cardona, Aureli Bisbe, Julia Villa, Antòn Montes, germans Bonet, germans Mestre, Dolors Jover, Ricart Folch, Ernest Puig, Joan Trullà, Emili Colom, A. Ramón, Francisco Lozano, F. Agras.

ENDEVINA, ENDEVINETA

TARGETA

Paula Boter Gerbal

Combinar aquestes lletres de manera que's llegeixi el títol d'un drama català y el cognom de son autor.

LLUIS CARULLA

ENDEVINALLA

¿Quina es la cosa que quan va al camp mira a casa y va a casa mirant al camp?

BALTASAR CORRONS

GEROGLÍFIC

:: + 100 T + 100 G AAA TA

JOSEPH PAULI

XARADA

Ma primera es una lletra,
ma dos nota musical,
y el total sense cap dubte
en la tersa trobaràs.

JOSEPH ARMENGOL

LOGOGRAF NUMERIC

1	2	3	4	5	6	7	8	—	Nom de dòna.
3	3	2	5	4	7	8		—	Fruita.
8	7	2	5	8	3			—	Regne de la natura.
3	3	8	7	8				—	Fibra o pèl.
3	4	3	8					—	Nom de dòna.
4	3	8						—	En el mar.
1	6							—	Nom de dòna.
5								—	Consonant.

ALBERT EYUB

SEMBLANSA

¿En què se semblen l'Assia y la Marxa Real?

TIGOT

SOLUCIONS A LO INSERTAT EN EL NÚMERO ANTERIOR

A la fuga de vocals: *Per l'abril cada gota'n val mil.* — A la xarada: *Camila.* — A l'anagrama: *Braser, arbres, barres, rebràs.* — Al gerooglífic: *Més terces que lletres.* — A la conversa: *Petra.* — A la combinació: *Bogolà, Quito, Río Janeiro.*

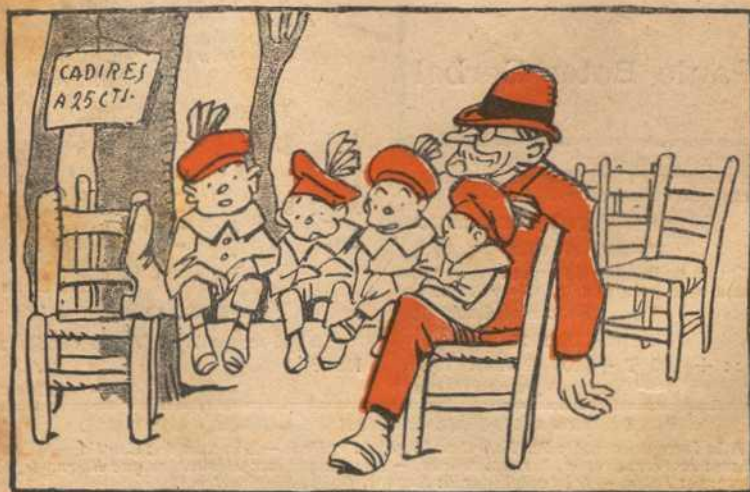
Redacció y Administració: Cardenal Casañas, 4 (Riera del Pi)

Fidel Giró, impressor, Valencia, 233.—Barcelona.

— ¡Volem seure! ¡Volem seure!

— Noys: no sé còm ferho. Val un ral cada cadira: nosaltres som cinch y jo sols porto dos rals.

Pensada ben colossal
que permet sense perills

fer seure'ls meus quatre fills
costantme entre tots un ral.